

בס"ד. ש"פ בא ה'תשמ"ג.

הנחת הת' בלתי מוגה

ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים גו' ויהי בעצם היום הזה הוציא ה' את בני ישראל מארץ מצרים על צבאותם

והנדרפסים וגם שאינן נדרפסים עדיין] מהו ענין צבאות ה'. ומובא שם מה שארז"ל, מיום שברא הקב"ה את העולם, לא הי' אדם שיקראו קהקב"ה צבאות, עד שבאת חנה כו'. ואמרפ הקב"ה עתיד בן שלך לפתוח בנביאה, לשם זה, כמ"ש: ויאמר שמואל כה אמר הוי' צבאות פקדתי כו'. וקיי"מ ל' דבבאות הוא מן השמות שאינן נמחקין. וצבאותם דבפסוק זה הרי התיבה צבאות אינה שם בפני עצמו, אלא היא סמוכה לתיבת הוי'. צבאות הוי', וכנראה גם מהגניקוד, בחי"ק חזות הצדיק, ובשבא חזות הבית, שמורה על היותה (תיבת צבאות) ספל ובוטל לשם הוי'. משא"כ צבאות שנאמר ע"י חנה וכו', הוא שם בפני עצמו, וצריך להבין שבפסוק זה מובא ענין צבאות ה', א"כ מדוע הוא רק נסמך לשם הוי'. וגם צריך להבין דבשם צבאות שהוא מן השמות, מצינו דבר שאיננו בשאר השמות, דבשאר השמות, אין אומרים אותם כצורתם, אלא בשעת התפלה וכיו"ב, משא"כ בשם צבאות פ"א מצינו זה. וטעם הדבר בפשטות הוא, משום שהתיבה צבאות יש בה גם פירוש של מלך בוד' אינו יהודי. ומזה מובן, דענין צבאות גם כשהוא צבאות של מלך בוד' אינו יהודי. ומזה מובן, דענין צבאות גם כשהוא שם (כפ"ע), קדושתו היא ג"כ משום סמיכותו להוי'. היינו שהכוונה היא לצבאות הקשור לה' כו'. וא"כ יוקשה ביותר, מדוע משה אמר צבאות ה' דוקא, ולק הנביאים שלאחריו (חנה ושמואל) אמרו צבאות כשם בפ"ע, ועד שנבניאים האחרונים, חגי זכרי' ומלאכי נמצא שם זה בריבוי מקומות.

והענין הוא, דהנה פירוש השם צבאות הוא (כמובן גם מגמ"ג, ע"ש שאות הוא בצבא שלוש' 1010. היינו שיש מציאות של צבא בפ"ע, ובוה האלקות היא בבחי' אנת. ובוה יוכן, ששם זה אינו באצילות, משום שאצילות הוא עולם האחדות, איהו וחיותו חד איהו וגרמוהי חדו', ולכן אנת שייך, שם מציאות של צבא בפ"ע, ושאצילות הוא בבחי' אנת בתוכו. והחידוש דשם צבאות הוא בעולמות כו'. כי"ע דוקא, היינו, ששם זה פועל גם בבני"ע, ענין איהו

- 1) בא יב, מא. נא. 2) פרשתנו ס, א. וראה גם סה"מ תקס"ה ה"א ע' רר.
- 3) תו"ח פרשתנו קלז, א. אה"ת פרשתנו ע' שכו ואילך. סה"מ פר"ע ע' רמא ואילך. המשך כאחי לגני החש"י מי"א. 4) ברכות לא, ב. 5) מדרש שמואל פ"ב. 6) שמו"א טו, ב. 7) שבעות לה, א-ב. 8) ראה תו"ח שם ס, ג. תו"ח שם. 9) ראה חגיגה פז, א. 10) ראה זח"א ו, א. זח"ג רפז, ב. 11) ראה תקו"ה בהקדמה (ג, ב, 12) ראה תו"ח שם ס, ב ואילך.

ויהי בעצם היום הזה

וגרמוהי חד. וענין זה (בשם צבאות, שאיהו וגרמוהי חד בבני"ע) כותב כ"ק אדמו"ר הצ"צ 12 שבע"ח לא מצינו זה, היינו שזהו חידושו של אדמו"ר הזקן בתורה אור.

ובוה יוכן מדוע משה לא נתנבא בשם צבאות, משום שמשם רבינו הי' נשמה והנהגה דאצילות, ששם לא שייך כלל ענין הצבא בפ"ע, ורק אמר צבאות ה', היינו שהצבאות הם סמוכים וטפלים לשם ששם הוי' על שאר השמות, דשם זה מורה על בחי' האורות, שהאורות נמצאים בכל הכלים דאצי', היינו שהאור שבכל האצילות הוי"ע שם הוי'. ולכן כתיב צבאות ה', ולא צבאות אצלים וכיו"ב. משא"כ חגי זכרי' ומלאכי שהם מנביאים האחרונים ונבואתם היתה בבני"ע, לפיכך נבאו בשם צבאות. ← חגי זכרי' ומלאכי שהם מנביאים האחרונים ונבואתם היתה בבני"ע, לפיכך נבאו בשם צבאות.

אמנם לפי זה אינו מובן, מדוע נקט משה בכלל את השם דבבאות ה', אפילו בחזק סמך וטפל להוי'. והרי הענין הוא (כמבואר איהו וחיותו חד איהו וגרמוהי חד. אך הענין הוא (כמבואר בהמשך המאמר 14), דבבאות ה' שבפסוק זה היינו הניצוצות שנתבררו במצרים ע"י השעבוד דבני", שהם הניצוצות דעולם הוהוה שנפלו בשבירה כו'. וישראל הוציא אותם ממצרים, כידוע בענין וגם ערב רב עלה אתם רב בגימ' ר"ב, היינו שהעלו ר"ב ניצוצין מרפ"ח הניצוצין שנפלו בשבירת הכלים, ולא נשאר אלא מספר פ"ו ניצוצין כמנין שם אצלים, כמבואר במק"א בארוכה. ונתן ענין צבאות ה' שיצאו ממצרים, דע"י העי' ממצרים, פעלו עלי' גם בניצוצות אלו שיהיו בבחי' צבאות ה'.

וזהו מה שמסיים בכתוב הוציא ה' את בני' מארץ מצרים על צבאותם. כי הנה כשם שע"י ירדת ישראל במצרים העלו את ניצוצות הקדושה שנפלו שם, כך נפעלה עלי' גם בלשאל גופא, כידוע בנינו אנכי ארד עמך מצרמה ואנכי אעקך גם עליה, שחכית הירידה למצרים היא (לא רק בשביל עליית הניצוצות, אלא גם) בשביל העיקוי שנעשה בנשי' והעלי' בנשי' היא עוד למעלה מעליית הניצוצות, דהניצוצות עולים בעולם האצילות, צבאות ה', שנעשים טפלים לשם הוי' דאצילות, משא"כ בני' יצאו על צבאותם, למעלה גם מצבאותם כו'.

- 12*) אה"ת שם ע' שכת. 13) תו"ח שם ס, א. סה"מ תרס"ו ע' תעו-ו.
- 14) ס, סע"ג. 15) ראה תו"ח ותו"ח ר"פ שמות. 16) בראשית מז, ד.

הנחת הת' בלתי מוגה

י"ב
י"ג
י"ד
י"ה
י"ו
י"ז
י"ח
י"ט
כ'

י"א
י"ב
י"ג
י"ד
י"ה
י"ו
י"ז
י"ח
י"ט
כ'

וזהו כעצם היום הזה יצאו ג' [כמאמר זה אינו מכאן מדוע נאמר
 כפסוק זה כעצם היום הזה ג'] דיש לבאר זה כדא"פ¹⁷, ע"פ
 הידוע שעצם היום פירושו עיצומו של יום, דענין זה נאמר על
 יוחכ"פ שהוא למעלה גם משבת. וזהו ענין על צבאונם, דע"י עבודה
 בבידור הניצוצות עולים בבחי' העצמות ממש. והענין יובן ע"פ מה
 שנתבאר במ"א¹⁸, שתואר זה (כעצם היום הזה) נאמר גם על הראשון
 מד' הצומות, עשרה בטבת, כעצם היום הזה, סמך מלך בכל ע'¹⁹
 ירושלים¹⁹, שזה קשור עם עצם היום דיוהכ"פ, משום שע"י ההיפוך
 דכל הצומות, שיהפכו לימים טובים מגיעים ליתרון נעלה ביותר, יתרון
 האור מתוך החושך, ועד"ו הוא בענין יצי"מ, דע"י בידור הניצוצות
 דמצרים, הגיעו בבחי' בעצם היום הזה, (והוא משום שכדי להגיע
 להפכת הגלות לגאולה, הפיכת הצומות לימים טובים, צריך להגיע
 העצמות שלמעלה מגלות וגאולה, שלכך כוחו להפך גלות לגאולה, עד
 שבאים לבחי' אלה²⁰ תולדות פרץ, שלמעלה מאלה²¹ תולדות השמים
 והארץ בהכרזתם²², כי אף שאף תולדות השמים בהכרזתם נכתב מלא,
 ועולם על מילואו מברא²³, מ"מ עדיין יש מקום לחסרון וחטא, שיופסק
 ענין השלימות (על מילואו), משא"כ ע"פ כשיעלה הפורץ לפנינו²⁴
 חת"י זו גאולה שאין אחרי' גלות²⁵, ובשמחה וטוב לבב, וארו עם ענין
 שמיא²⁶, במהרה כימינו ממש.

x

17) ראה גם תו"ח שם קיא, ב. סה"מ פר"ח שם ע' רמס. 18) ראה לקו"ש
 חט"ו ע' 421. וש"נ. 19) יחזקאל כז, ב. 20) רות ד, יח. 21) בראשית ב,
 ד. 22) ראה שמו"ר פ"ל, ג. סה"מ תרנ"ט ע' קמו ואילך. סה"מ הש"ד ע' 74
 ואילך. 23) ראה ב"ר פי"ד, ז. פי"ג, ג. 24) ראה מיכה ב, ג. 25) ראה
 ד"ח וואמר - פסחים קטו, ב. 26) דניאל ז, ג. סנחורין צח, א.